

Agenda

Cantates solidàries de Bach. Dissabte 31 d'octubre (20.15 h), a l'església dels pares Carmelites de Badalona (c/ Sant Miquel, 44 - c/ del Mar, 47), el Conjunt Instrumental del Conservatori i Solistes, dirigits per Jordi Montoliu, interpretaran la Cantata BWV 146 *Wir müssen durch viel Trübsal in das Reich Gottes eingehen* (Cal que passem molt sofriment per entrar al Regne de Déu). Entrada gratuïta amb aportació voluntària.

Institut Emmanuel Mounier. XIV Cicle «Persona i comunitat», *online*. Els següents dimarts de novembre (de 19 a 20.30 h). *Dia 3:* «La persona humana: la seva cura i el creixement humà», amb Sergi Mas i Albert Llorca. *Dia 10:* «Psicologia de la cura i educació», amb Carles Armengol i Xavier Puigdollers. *Dia 17:* «Ètica de la cura i legalitat», amb Joan Lluís Pérez Francesch, Josep M. de Dios, Ferran Armengol i Tomàs Gil. Inscripcions a: cedhico@hotmail.com

Llibres

Fratelli tutti. L'Editorial Claret publica, en català, la nova carta encíclica del papa Francesc, que parla sobre la fraternitat i l'amistat social. Les lí-

LA FECUNDITAT DEL SOFRIMENT

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

El sofriment i la maduresa humana

L'aprenentatge de la vida implica irremissiblement sang, suor i llàgrimes. Dissimular aquest aspecte de la vida és enfosquir la mateixa realitat del viure. Certes pedagogies actuals amaguen el rostre cruel de l'existència i forgen un món fictici de nines i ninots. La maduresa de l'home no passa pel joc divertit, per la metàfora lúdica, sinó pel contacte dur i hostil amb la realitat del sofriment. Només madura, des del punt de vista personal i espiritual, aquell subjecte que s'ha enfrontat, en solitud, a la fredor del patiment.

És estrany que en un temps com el nostre, pluralista i atrevit, en què tots els temes són qüestionables i el debat consensuat està a l'ordre del dia, la cultura del dolor hagi quedat tan postergada. És paradoxal perquè el sofriment ocupa tots els àmbits i nivells de la vida humana. És curiós que avui, ateses les circumstàncies que ens ha tocat de viure, no es parli del patiment. No volem dir, amb això, que actualment hi hagi més sofriment que temps enrere. Intentar calibrar el grau de dolor d'una determinada època resulta una tasca gairebé grotesca.

És cert que hi ha moments històrics particularment dramàtics en els quals el sofriment es manifesta a flor de pell: la guerra, les pestes, les catàstrofes i cataclismes geològics, la pobresa espiritual i material... Però també en els moments considerats favorables, des del punt de vista cultural, social, econòmic i polític; en aquests moments d'estabilitat nacional, també hi ha sofriment i dolor, encara que no tingui les dimensions expressives que té en temps de guerra i d'inestabilitat econòmica. *L'annus mirabilis* no és aliè al sofriment humà.

El sofriment —sobretot el sofriment televisat— s'expressa, es manifesta. Aquest és un fet incontrovertible. I no obstant això, el sofriment continua essent una qüestió tabú dins de la nostra societat de consum. I és un tabú malgrat la difusió i projecció comunicativa que se'n fa. La banalització del sofriment televisat és un símptoma més de la pobresa moral de la cultura *light* dels mitjans de comunicació social.

El sofriment, un nou tabú?, Ed. Claret

nies clau d'aquesta encíclica són la solidaritat mundial en temps de la Covid-19, les desigualtats socials i la necessitat de replantejar l'economia i la política. Aquesta és la tercera encíclica del papa Francesc.

Sortir de la presó: una aventura incerta. Voluntariat penitenciari, valor de la societat, de Xavier Badia, Juli de Nadal, Roser Garcia, i Irene Monferrer. Aquest llibre de l'Editorial Icaria, en la col·lecció «Más maderas», dona a conèixer com viuen

l'experiència de la presó homes i dones; com s'organitzen la vida, quins són els seus sentiments, les seves necessitats i els seus anhels. Està escrit per un equip de quatre voluntaris de la Comissió de Presons de Justícia i Pau, que tenen la tasca d'ajudar i acompanyar aquestes persones durant aquest difícil trànsit.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

«Como Jesucristo, obligados a huir»

Inicio hoy esta carta con un título que es también el lema escogido este año para la Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado, y con el que el papa Francisco nos invita a abrir los ojos ante uno de los dramas actuales más acuciantes: la situación de los desplazados internos, es decir, de las personas que deben abandonar sus hogares, forzadas por un entorno hostil, y que se ven obligadas a migrar hacia otras regiones del país para sobrevivir.

Muchas personas se mueven por necesidad con el fin de encontrar una oportunidad de seguir adelante en otro lugar del país. Otros cruzan fronteras, huyen del hambre, de la guerra, de los desastres naturales..., todos buscan desesperados seguridad y una vida digna. Están desconsolados, pero Jesús camina a su lado, no los abandona. Un Jesús que ya de pequeño sufrió la experiencia de verse obligado a huir a Egipto para salvar la vida ante la persecución de Herodes.

La Iglesia de Barcelona es sensible a esta realidad presente en las comunidades, barrios,

pueblos. Desde la Iglesia no queremos quedarnos solo con los números y las cifras que reflejan una realidad que nos horroriza, sino que queremos ver los rostros de las personas. Unas personas que forman parte de nuestro entorno. Si llegamos a conocer sus historias, conseguiremos comprenderlas, como bien dice el papa Francisco. Pero esto a menudo nos cuesta.

El confinamiento que hemos sufrido y las graves consecuencias económicas que está provocando ha dado lugar a que muchas personas, que ya vivían en situaciones legales y laborales muy precarias, no tengan los recursos básicos para vivir con dignidad. Muchos hermanos nuestros, la mayoría procedentes de otros países, ahora son más vulnerables. Es cierto que hemos visto mucha solidaridad con diferentes iniciativas sociales desde muchas entidades y también de personas a título individual, pero creemos que la situación se agravará en los próximos meses.

Puede ser un buen momento para intensificar la oración, la creatividad y el servicio a los más pobres. Esta es precisamente una de las

orientaciones del Plan Pastoral Diocesano «¡Salgamos!», que queremos vivir durante este curso. Hoy, más que nunca, necesitamos poner en práctica los cuatro verbos con que nos interpela el papa Francisco: «acoger, proteger, promover e integrar».

Este domingo, a las seis de la tarde, celebraremos una Eucaristía en la Catedral con la presencia de diversas comunidades agrupadas en «Caminamos juntos en la diversidad», un colectivo vinculado a la Pastoral Social y Caritativa de la archidiócesis que nos quiere ayudar a reconocer y a amar la diversidad existente en el seno de la Iglesia, y a trabajar en la acogida e integración de migrantes y refugiados en nuestras comunidades parroquiales.

Queridos hermanos y hermanas, en el trato que damos a los hermanos migrantes y refugiados nos jugamos no solo nuestra salvación, sino también nuestra credibilidad como seguidores de Jesucristo. Que Santa María, que sufrió el dolor de quien tiene que huir de su tierra, nos ayude y nos impulse a hacerlo.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 @esglesiabcn

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT